

PARCENT MEMÒRIA VIVA | FESTES I TRADICIONS

[00:00:05] **Mercedes Comes:** Les festes del Corpus eren..., era una festa molt gran perquè prenién la comunió els xiquets i entonces. Jo parle de quan era menuda. Quan jo era menuda anava tota la gent per obligació, anàvem tots a missa i les comunions. Hi havia molts més xiquets que hi ha ara. I les comunions eren grans. Hi havia poques festes, les que hi havia, la gent les aprofitava fèiem la missa per al matí i per la vesprada i el convit del xocolate, dels xiquets, de les comuniantes i per la vesprada la processó. Els xiquets anaven en una bandeja de flors i feien pels carrers... paraven taules. No a tots els carrers, però, hi havia quatre o cinc taules que les adornaven molt amb plantes rodant i per on passava la processó al mig del carrer fent una enramà, que deien, que era com una alfombra de flors, d'herbes verdes, de trossos de enredadera. I era, era una festa, les poques que hi havia i anava tot lo poble, tot lo poble anava a la festa. Quan aplegaven a la taula, separaven els comuniantes, es parava el retor fent la benedicció. I aixina les quatre o cinc taules del poble. I després els xiquets s'ho passaven la mar de divertit agarrant el ramat que deia i tirant-se els uns als altres. I s'acabava la festa. Divertidíssima.

[00:01:45] **Vicente Francesc:** Al Corpus feien Enramades i. Enguany també n'han fet això també en fan també. Però abans era més tradició i feien taules i pel carrer i el retorn separat. D'allí anaven el retorn baix. Baix Palio. I feien un reso al retor. I es paraven, cantaven. Tocava la música i pegaven la volta. La volta de la professó sempre. Era una miqueta més llarga. La del Corpus era una miqueta més llarg la processó.

[00:02:26] **Lola Fernández:** La festa del Corpus és molt bonica i m'agrada molt també anar a la processó i les taules que posen els carrers. Tot això m'agrada molt, molt, m'agrada molt i és bonic i a més m'agrada pels pobles. M'agrada molt i m'estimo més fer enramades que posen eixos. Ara fan eixes coses de alfombra verd. M'agrada més la cremà que lo altre, però s'han de mullar al que el món dóna. Enramats són flors, plantes, herba de la muntanya o dels bancals. Que vagi garres un poc, dos cabassos i hi tires per enterra, aixó és l'enramat.

[00:03:14] **Maria Purificación 'Puri' Guardiola:** Sí, sí n'he fet també l'enramada. A mi m'agrada fer l'enramada i està bonico perquè arregles el carrer i tens il·lusió. I el meu

carrer. Hi havia una taula que he dit Merxe, que és d'Antonio i Laura. I allí jo les plantes que tenia també les posava i ho feia molt bonico, però després van dir que no en feren a mà i vam posar una estora en l'estora i ara ja no és lo mateix. I després al No fer-ho jo els altres es van desanimar perquè normalment jo feia quasi tot el carrer. No és un carrer gran, tampoc, però el feia quasi tot.

[00:03:56] **Mercedes Comes:** La festa dels quintos És que estava a la mili i era el darrer dijous que diem que era el dijous antes de carnaval perquè se n'anaven a la mili i els quintos feien festa i anaven pel poble amb un acordió i anaven per les cases demanant. De porta en porta que ens donaren la voluntat cantant i ballant i després, amb els diners que arreplegaven, es feien paella i un bon ball i era un dia de festa. Entonces les festes agraiën molt perquè n'hi havien poques i com que la gent no eixia del poble, que no hi havia mitjans per a eixir, com ara que ara se'n van al puesto, que hi ha festa. I este poble ha segut sempre molt fester i ha sigut un poble dels que han vingut de tota la contornà, sempre a totes les festes, les festes. El dia dels quintos era una festa que s'ho passaven tots molt bé, molt bé, molt bé.

[00:05:04] **Lola Fernández:** Anaven amb sacs o amb farina, tiraven farina, feien de tot. Jo no sé, la veritat és que jo al poble ha estat molt poc temps també. I quan tot allò jo estava més, me n'he anat anant a València i me n'he anat a Tortosa i me n'he anat al mundo de Dios a treballar.

[00:05:21] **Mercedes Comes:** La festa del Margalló, que era el Sant Blai. Eixa festa no fèiem escola i anàvem els xiquets amb els mestres. Anàvem a la muntanya a fer margallons i era un dia de camp i la gent anava de paelles també. Com la gent no treballava, com treballa ara que no pagaven, ni estaven controlats ni tenien que fitxar, pues es deixaven el camp i se n'anaven de festa Quan apareixia la gent Sant Blai i Sant Blai de festa i el margalló, Sant Antoni venia Sant Antoni, una altra festa. Agafaven tots els burrets i cavalls del poble. Jo era menuda i les meves amigues teníem un home que tenia una burreta. L'omplien de llaços, li posaven una corda llarga i anaven a la benedicció dels animals. I una altra festa tampoc feien escola, aixina que Sant Antoni Ball. Un altre dia de festa. Sant Llorenç. Sant Llorenç era la festa Gorda. La banda, El ball que ara es fan orquestres es feien la banda i feien antes de la provessó ball amb la banda a la plaça. Després de sopar ballen la banda a la plaça. La banda de música ha segut molt important ací per cent sempre. A totes les cases hi havia músics i la gent

sempre molt en la banda, molt de la banda. Tot lo que toca, una peça que no té lletra, però és el dia de l'Aurora, que és el tercer dia de festes i toca una peça que és el dia de l'Aurora i es diu l'Aurora. I aquesta peça no es coneix per a altres puestas. No sap qui ha sigut l'autor no sap de quant, però l'Aurora ens l'estimem tots molt. L'estimem moltíssim. Tinc un nét que viu a França i s'ha comprat un clarinet per a vindre a tocar l'Aurora. I toca l'aurora.

[00:07:31] **Vicent Ripoll:** Ací som una quadrilla. Tradició de tota la vida que mos diem La colla del tro de fa moltíssims anys i mos ajuntem sempre cada dos mesos o tres. Fem sopars i mos diguem la colla del tro perquè sempre estem tirant coets i ja està de fa molts anys. I coets i coets i traques. I ací vam fer un festa ací, que De tradició són coetanis. Tots hi són. El meu germà i jo som deu o dotze, els amics. I som cinc, cinc quintes. O sigui que ens ajuntem cinquanta anys. Però des que tenien 14 o 15 anys que hem anat sempre junts. L'evolució acordada segueix fent-se. El que passa és que abans hi havia més afició al coet. I es feien més cordades. Ara, avui en dia fan una cordada a l'any i ja està. Però la tradició estem ací al carrer. Ací està el ferro, ací dalt. Que si tanquen el carrer que antes era lliure, antes eixia la gent, guardaven els coets i caçaven a la gent. I era la tradició. I ara ho tanquen perquè està ballat. Si no, no el deixen fer la cordà. Però segueix fent-se la cordà. Hi ha tradició de coets. Ací ens agradava molt agarrar de baix la corda i carregar a les xicones que estaven allà baix. Hi anàvem Tarradellas corrent. I elles patien i corrien, i mosatros darrere corrien els coets. Era una manera de passar la vetlada. La cordà i la cordà. Era de les tres des que s'acabava el ball. Les tres o tres i mitja. Que s'acabava antes. Ara, hui en dia baixa cap a les sis i això hasta la matinada. Feien la cordà, després feien la despertà. I ja està un coet, eixe coets sols. Després s'acabava la cordà, ací i ací. El curtet este. Este carreronet ací també a la plaça, coets sols compraven coets i mos tiràvem. A banda de la cordà. Això era la festa del Coet.

[00:09:37] **Mercedes Comes:** Bueno, els carnivals! Ai, els carnivals! me s'havia oblidat. Els carnivals eren la repera. Els carnivals venien de tota la contornà, però d'Ondara, de Dénia, de Pedreguer, de tots els pobles. Els carnivals de Parcent eren fem ball de vesprà i féiem fem ball després de sopar. I no cabia una agulla. Això quan jo era jove, però els meus pares em contaven que els balls de carnaval, quan ells eren jóvens, eren de disfresses. Tot lo món anava disfressat i feien tres balls al poble a tres locals diferents perquè es disfressaven les goles. Tot el món es disfressava i anava tots

a la festa. Estava tot ple. Els carnivals de sempre han tingut anomenar sempre tot el quart. Ací fem quatre dies de festa de Pasqua i el quart dia de Pasqua era la costum d'anar de paella o de fiambre o del que fóra, però festa a la Rompuda, a la Font de la Rompuda. I era una festa com a poble. Feien quatre dies de Pasqua, només que si als pobles del costat de Murla, de Benigembla, d'Alcalalí venien gent i la muntanya eixa de la Font de la Rompuda s'omplia de gent.